

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbiske njedźelske łopjeno

Sałožil 1891 Křrjebjanški farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

1. měrza 1936

Bauzen

Njedźela Inbofawit.

Matk. 8, 34.

Tak žmy sažo do lubeho, žwjateho póstneho cžaža štu-
pili, do cžaža, na kotrnyž pižamy słowo, kiž we žwojim cžažu
Mójsašeji i Božeho erta napschecziwo klinczešče, wusuj twoje
czrije i twojeju nohow, pschetož to městno, na kotrnyž stejich,
je žwjata semja. Je tola tomu tak, so je žwjaty póstny cžaž
žwjata semja. Požwjeczena psches lubosć Wótza, kiž tež
žam žwojeho žyna njeje pschepuschczik, ale je jeho sa naš
wšitkich podał; požwjeczena psches lubosć Jesom Khrysta,
kiž nješeshe naše khorosće a nałóži na žo naše bolosće;
požwjeczena psches najžwjeczišchu krej na Golgacze, hdžež
Boži žyn na žwój wumožeski šutk sawoła: dołonjane je.
To wšitko žo nam nětko w njedzelach žwjateho póstneho
cžaža pschpowěda, kóždu njedželu móžemy něšto wo tym
w Božim domje žłyschec, a to je jara rjenje, ale dožahnuc
to nam njedyrbi, so to jenož žłyschimy. Jesuž Khrystuž, naš
wulki póstny šershta, njedha jenož požłucharjow, ně, wón dze
wucžomnikow, kiž sa nim kłodža; a k tomu da nam to wulke
hežło, kiž dyrbi kóždemu prawemu wucžomniku sa žiwjenje
placzić: šchtóž dze sa mnu pschic, tón žam žo šaprěj a
wšmi žwój kšiciz na žo a kłodž sa mnu.

Je wulzy jara kłutne hežło, kotrež šchtó dze něšto
žłyschec wo žamosaprěczu. Mny džeme jo wuknuc wot Jesu-
ža, kiž je šapocžatk a kónz našeje wěry. Wón je njebjesku
domišnu wopuschczik a na žemi žo žam ponižik. To bě žamo-
šaprěče! Wón, tón žwjaty a prawy je i žlonikami a hrěsch-
nikami, da žo wot šarisjeskich hanic, wot wotrocžkow trju-
dowacz a swjašacz a šlónčnje jako Boži žyn na kšiciz pschi-
bic. To bě žamosaprěče! Haj, šchtóž dze sa nim pschic, tón
žam žo šaprěj! To stare dyrbi žo minuc a wšchón nowy
człowjek dyrbi žo narodžic, i druhimi słowami, mny dyrbi-

mny wuknuc, k staremu człowjeku ně prajic. Bě nješwjata
hodžina, jako Pětr w nozy žwojeho Knjesa a mišchtra šaprě,
ako rjeknje: Ja toho człowjeka nješaju. Ale budže žwjata
hodžina, hdnyž žo žamny šaprěny a hdnyž wuknemy k nam,
k staremu człowjeku prajic: ja toho człowjeka wjazny nje-
šaju. Hdnyž hrěch pschicidže a naš wabi, hdnyž dze šary czło-
wjek se žwojimi žwětnymi lóschami naš wobknežic, džeme
prajic, ja tebje wjazny nješaju, mam drugeho Knjesa, kiž
je mje wumohl a kiž mje lubo ma, Khrystuža Jesuža! Tak:

Wojuj prawje, hdnyž nětk hnada
Lebie cžehnje sa žobu;
Njech twój duch žej horzo žada
Hrěchi hidžic i wutrobu.
Wojuj, cžěšne žu džě wrota,
K njebjesam pucž wulki je;
Njech žo dušcha nješajchmjata
W žwěče, k njebjesam pak džě.

Ale hiščeje wjazny, Knjes praji dale: šchtóž dze sa mnu
pschic, tón žam žo šaprěj a wšmi žwój kšiciz na žo! Esny ty
hotowy, hdnyž Bóh czi kšiciz ščeje, jón šwólniwje nješč? Je
wěšč, to njeje tak jednorje. Człowjek njedha i natury cžer-
pic, mny džeme dobre dny widžic a tola pschi tym woštanje:

Bjes kšiciza kšeszczan njemóže
Bucz žiwy tu na žwěče.
Njech Bóh nam ščeje cžerpjenje,
Esny tola jeho džěczi.
Čim lubšchi mny
Tu jemu žmy,
Čim bóle pschima kručje.
Hlaj, to žu Bože pucze!

Hdnyž pohanjow w Afrizy psches torhazu rěku dyrbi, po-
tom položaj žebi cžěži kamjen na hłowu, so njeby torhaza
woda jich žobuwšala. Tak trjebamny tež mny cžěže brěmjo

kšhiža, so njebn naž rěka šwěta se šobu dale torhała. Tak njehladamy ani na prawizu ani n lěwizu, ani na wabjenja ani na šlubjenja šwěta a šatanaša, ale jako kšhižnoscherjo hladamy domišnje napšhecziwo, hdžež žane kšhiže wjazn nješku, ale hdžež na naž króna cžaša.

Chžešy nětko pšhezo hšhcze na kšhiž mórčecž, chžešy dale šo prashhecž, cžehodla dnrhju ja runje cžerpicz a druhim šo derje dže? Ně, wšmi šwój kšhiž na šo i tej wštoicžu, Bóh tón Knjes chže runje wot tebje nēšcto wošebite! Praj, tak šteji pola tebje, luby kšhesčano? Štejišy nětko runje pod cžěžkim kšhižom? Je Bóh cže cžěžny domapntač, leži na tebi cžěžke brēmjo? Dha poškuchaj, nětko šteji Knjes Jesuž pšhed tobu a pšhiwoła runje tebi: Wšmi šwój kšhiž na šo a thodž ja mnu.

Cžehodla hšhcze ras tuto napominanje, thodž ja mnu? Jesuž chže nam i tym prajicz, my njednrhimy jenož šapoczatk cžinicž a potom šo šašo wot šwěta šawjescž dacž. Khrystuž hlada hlubočo do dušhe a wě, tak šłabi my šmjertni ludžo tola šmy, tohodla chže nam kaž se šlotymy pišmikami do wutrobny šapižacz: Kšhodž šawjescže ja mnu, woštań pola mje a we mni. Wón chže tež wošebje nam prajicz: Kšhodž š a m n u ! Woštań w twojim šamošapřeczju na mojich puczach, na puczach pošklušnosčje pšhecziwo Bohu. Njethodž š w o j e pucže šamošapřeczja, nještwoř šebi na t w o j i ch puczach wšhelaforn kšhiž, njedžel šo i twojim kšhižom a dla twojeho kšhiža w o t e m n j e , ale thodž ja mnu! A kaž je Jesuž pšhes kšhiž te krónje šhoł, tak dnrbi tež pola naž bncž, na kšhiž to dobncže.

A nětko rošhudž šo, rošhudž šo dženša. Dženša cžaša Knjes na tebje. Njedaj šwjatemu póštnemu cžašej nimo hicz a ty šy pšhezo hšhcze tón štary a pšhezo hšhcze na štarym puczju! Daj Knješej Jesužej dženša twoje wotmošwjenje. A tak dnrbi rěčacz?

Ja pšhibiju šo šobu
Na kšhiž, šo wumru i tobu;
Šle cželne žadošče
Ja nješhowam we šebi;
Šhtož pšhecziwne je tebi,
To šo mi wjazn njelubi.

Šamjeń.

Šastup do šwjateho póštneho cžaša.

Šłóž: Kač šbožny šym hdnyž wotpoczuju.

Nět do Jerušalema džemy
We štruchšym, cžichim towarštwje,
Šso na pucz mjelczo hotujemy
Kiž Knjesa wjedže do šmjercže. —
Tam wšhitko budže došonjane,
Šhtož wo nim šteji napižane:
Ma pošanam bncž podaty
A hanjenny a wužmēšchenny —
A wot nich na kšhiž powēšchenny —
Wot Boha i rowa šbudženny!

To wšhitko je šo došonjało!
Šrt Boži wērnošč powēda.
Šo Šswjatym Pišmje je šo štało;
Šrej Knjesowa bu pšhelata.
Šłaj, woni Jeho i mozu wšali
A i kšhudom Jeho štrjudowali

Šsu we wšhej šwojej šlepoščzi,
A tónž a wonthod wšheho teho,
Šhtož položił je Wótž na Njeho,
Bě, šo šu Jeho morili.

Tuž pójcže, cžišhe wobhladowacz
Wšhe šrawne cžěžke cžerpjenja,
A we prošhe šo ponižowacz
Na šrawnej hórzy Golgata!
Kiž mēješhe bncž nam wšchēm rufi,
Ma cžele cžerpi šmjertne pułi,
Ma dušhi ból wšhej' hanibny.
Ma Njeho džej wótre šudy,
Wón wuštacz ma najwjetšhe štrjudy —
Wšho ša naž cžerpi šjes winy!

O Knježe Jesu, štej pšhed nami
We krónje Šswojej cžernjowej!
Šsy šmilił šo pšhed hřěšnikami
Šich wufupił se šmjercže šej.
Wšho je šo Tebi poradžilo,
Cže ničžo njeje wottrašhilo,
Niz šmjercž, nij cžwila najwjetšha!
Šso ša to Tebi džakujemy,
Cže šhwalicz, cžesčicz wēčjnje chžemy,
Nam wotewrił šy njebeža!

Šswjaty póšt.

Šdnž wopominam nutrnje,
Mój Jesu, twoje cžerpjenje,
Kač šrudna twoja dušha bě,
Šdnž šrawny pót šo pocžil šy.

Tak špěwamy i šerlušherjom pšhi šastupje do póštneho cžaša. „Šswjaty póšt“ prajachu našhi pobožni štari — a praj. A niz jeno: prajachu, ně, woni jón tež tak šwjeczachu doma a w Božim domje, njedželški a wšhedny džej, w Božich šlužbach a w póštnych nutrnoščach. Njeje tak, šo šo wšhitzy hromadže nadžijamy, šo budža lětša kšhesčijenjo šašo bóle a lēpje a džakownišhi šwjaty póšt šwjeczicz, hacž šu to cžinili w pošlednich lětach? Šdnž někač šacžuwamy, šhto wšho to mjeno „šwjaty póšt“ praji a hdnyž někač šrojumimy našch cžaš a šhtož šo w nim štawa, njemóžemy hinač, hacž šo wroczicz do pobožneho wašhnyja a w nutrnej, pošornej wērje džakni a pošni modlitwy šwjeczicz šwjaty póšt. Šaj tak a niz a nihdy hinač, hacž:

Jesu, twoje cžerpjenje
Wopomnicž chžu nětko,
Daj mi prawje nutrnje
Šladacz tole wšhitko.

Wšo njemóže našch cžaš, t. r. cžłowješkojo našcheho cžaša, i tutym šerlušhom šprawne dale špěwacz a wuřnawacz, hdnyž to rěka:

„Šjerš šo mojej wutrobje,
Jesu požadany,
Kačkiž i našhej šbožnoščzi
Ty šy cžerpił rany.“

Njeje Jesuž nam wjazn „Jesuž požadany“? Škoro dnrbišh šebi myšlicž, šo to njeje. Ale niz hacžle nētkle, ně, tež w šandžennyh lětach šo cži to šdašhe, — dnrbešhe šdacž. Ša „požadaneho“ mamy tola pšhezo cžaš a šhwile, njelutujemy

prózy. Ale tak je bylo hižo dołhe cžaſy na pſch. ſ pſtnymi nutrnoſcziemi a ſdobom ſ Boſimi ſlužbami njeđzeli? Tak ně-
kotra ſwójba njemějeſhe njeđzeli ſhwile a wſchědny džen hi-
ſchěze mjenje. A ſpodſiwne: Do pſtnych nutrnoſczow pſchincz
njemějeſhe ſhwile abo njehaſhe tež tón abo tamny dom, ko-
trnz tola hewaſ njeđzeli ſwjeczeſhe w Boſim domje. A njeje
tak, ſo ſo ſhubjowaſhe bóle a bóle to poboſne waſhne, tež
do pſtnych nutrnoſczow ſobuwacž abo, hdnž ſami ſadſewani,
pſklacž ſlužobnych?

Šhto je wina na tym wſchěm, ſchtož ſo takle jemi w na-
ſchich woſadach? Eswjaty pſt pſchpowěda tola jenož a jenož
Jeſuſa Chriſtuſa, jeho czerpjenje a wumrěcze! Je ſnadž tola
tak, ſo mamy to wuſnacž, ſchtož Mihaſ Domaſſka ſ Zinzen-
dorſom wotpoſaſujo tak praji:

„Martra Boſa, ſałožk naſhej wěry,

Raſ Čze mohli ſapomnicž?“

Je tola tak, ſo my ſchěſczijenjo naſheho cžaſa móžemy
ſapomnicž, ſo martra Boſa Jeſuſowa je ſałožk naſheje wěry?
A ſo tež ſapomnimy? Šhto mēniſch. Snamjenja a ſjewjenja
widža ſa to a tak pſchecziwo naſchemu ſchěſczijanſtwu, ſo
wobſtoržujo, ſo njeje wěrne, ſo njeje ſałožene wjaſy na Je-
ſuſa Chriſtuſa, jeho czerpjenje a wumrěcze a na jeho ju-
trowne dohncze. Eswědcža tež pſchecziwo twojemu ſchěſczij-
janſtwu a pſchecziwo tebi?

My mamy ſaſo pſtny cžaſ! My ſmēmny jón ſwjeczičž!
Saſo a hiſchěze ras ſmēmny jón ſwjeczičž, hacž hiſchěze ras
abo nihdy wjaſy, to ani njewēmny. Ow tuž proſchmy tola:

„Mój Jeſu, ſpožcz, ſo w tutym cžaſu

Ja na twój ſchiz rad ſpominam.“

Ale tuto proſchenje budže jenož potom prawe a hódne,
hdyž ſ njemu ſtajimy hamjeſ ſwojeho ſkutka. A ſa to je
ſkladnoſcz dženſa, přenju njeđzeli pſtneho cžaſa, kaſ kóždu
druhu, a ſa to je ſkladnoſcz w kóždej pſtnej nutrnoſczi, kotraž
budže ſa twoju woſadu wuhotowana a ſa to je ſkladnoſcz
ſa zply cžaſ pſta, ſwjateho pſta, a to njeđzelſki džen a
wſchědny džen. Haj, ſo by nam byl pſtny cžaſ, cžichi cžaſ —
ſ jennym ſłowom wſcho, ſchtož mjeno „ſwjaty pſt“ wopſchija
a praji. So by bylo naſheje wutrobny wuſnacze a naſheho
ſiwjenja ſwědcjenje:

Na martru Twoju myſlimy

O Jeſu, džaſ Čzi ſpěwamy,

So naſhej winy brēmjo Ty

Eſy noſyl ſwólny, ſczerpliwy.

Naſch njeđzelſki a wſchědny džen wobſwědcž nam, ſo je
luta wobſbožaza wěrnocž:

We duchu džemy ſa Tobu

Pſches boloſcz wſchu a hanibu;

Na ſchiz Twój hnuczi hladamy,

Eſo ſ Tebi ſ wjeſlom modlimy.

Biblija.

Nēmſke bibliſke towaſtwa woſjewjeja jene kaſ druhe,
ſo ſo bóle a bóle ſa Bibliju praſheja. W lěcže 1934 bu w zſ-
leſej Nēmſkeſej 1¼ milijona Biblijow a dželow Biblije pſche-
datych; mjes tutymi bē poſ milijona doſpoſlnych Biblijow a
ſkoro 400 000 Nowych Saſonjow. Na ſwjedženju Hannover-
ſkeho bibliſkeho towaſtwa roſprawjeſhe tute, ſo ſebi ženje
hiſchěze tak jeho poſlužowanje ſadali njeſku — a to wot ſa-
loženia ſem, 1814 — kaſ w poſlednim lěcže. Hižo 1934 bē-
chu wjaſy hacž 10 000 cžikſlow roſſchěriſi. W lěcže 1935 pſchi-
dobychu wjaſy hacž 15 procentow; roſſchěriſchu 11 783 Bibli-

jow, Nowych Testamentow a druhich dželow Biblije. Tež do
Afriki pſklachu wulku licžbu Biblijow woſadam, kotrež ſu
ſ hannoverſkeſej zſrkwuju ſjednocžene.

Pſtny cžaſ je tu. Hdyž hdy, pſchima ſchěſczijan runje
w pſtnym cžaſu ſa Bibliju. Ty ſnadž niž?

Šchtož ſwjeſela.

We Weſtfaſkeſej je woſada ſ 2400 duſchemi. Sa 7 njeđzel
naſbērachu w njej 1018,36 hriwnow ſa miſijoniſtowo, hacž
runje tam njemějachu žaneho woſebiteho wuhotowanja. We
wſny njeje žanych bohatych ludži; tſi ſchtwórczinny ſ nich ſu
džělaczerjo a maſi ſaſtojnizy, ſ nim ſo pſchidruža burja ſ ma-
lym abo ſe ſrēnim wobſedženſtwom. A tak naſbērachu tutón
tak bohaty miſijoniſki dar? Poſojza bu do 49 miſijoniſkich
ſaſchčikow naſbērana, kotrež lěto dołho w domach ſtejachu.
Jenu ſchtwórczinu ſkladowachu na ſwjedženju ſjewjenja.
Šbntk dželi ſo do tſjoch jenatich dželow, a tute pſchinoſchow-
achu: móichnicžka Boſa ſlužba ſa džeczi a filmowy wjecžor, a
miſijoniſke dary cžitarjow miſijoniſkeho ſopjena; w Boſej
ſlužbe ſa džeczi bēchu woſebje ſbēraſe ſa drjewjanu zſrkeſ
w Johannesburgu.

Pſchi wiſhej tutej darniwoſczi ſa Knjeſowe miſijoniſtowo
njeſku paſ tam naſad ſtajili zſrkwinſke kollekty, ſymſku po-
moz a wuſtawy Snutſkowneho miſijoniſtwa. „Raſ wujaſni-
my ſebi tutu wulku miſijoniſku darniwoſcz, kotraž ſe dale,
njech tež niž tak mózije, pſches zſle lěto jemi?“ Maja wo-
ſadni telko wuſbntka, ſo njewědža, ſchto ſ nim ſapocžecž? Ubo
njeje pſchicžina wjele bóle to, ſo maja wutrobu ſa Knjeſowe
miſijoniſtowo? Woni ſu w dołholětnym naſhonjenju tu wē-
ſtoſcz nabnli, ſo je tak, kaſ Biblija praji: Šchtož džaf
wopruje...

Lěſka je jubilejne lěto naſheho Lipčžanſkeho miſijon-
ſtwa. Dyrbimy ſ tutej ſadže hiſchěze ſchto pſchitajitž? Čhžemy
ſo w tym roſrěczowacž a wurěczowacž, hacž tam mjenje ſu-
cho hacž w twojeje woſadže, abo hacž niž, hacž tam lěpſhe
žně hacž w twojeje woſadže, hacž tam — wjaſy džafownocze,
luboſcže, woporniwoſcže hacž w twojeje woſadže? Šchto mē-
niſch? Šchto cžiniſch?

Zyſſeſ a ſtat.

Wóſſto. Wſchſchſchi wóſſſowny wjednik je ſ wuſaſom wóſ-
ſſej nowy paſowny ſamſ daſ. Tutón ma, kaſ doſalny, na-
piſmo: „Gott mit uns“.

Karneval. Se wſchěch ſlětkow Bremenſkich Boſich domow
ſu woſjewjenje pſchecžitali, ſ kotrymž Bremenſki ſynodalny
wubjerſ wſchěm woſadnym ſłowczlo wo karnevalu dopraji.
„W cžaſu, w kotrymž Bóh naſch lud napomina, ſo nutrnje
ſam pruhowacž, w kotrymž ſo my bēdžimy wo wobnowjenje
zſleho ſiwjenja naſheho luda“, tak tam rēka, „ſawěra karne-
val wutrobny pſched ſłowom Boſim a wjedže je ſ tym na pucz,
tiž je woſebje tež ſa młodžinu poſlny ſpſtowanjow.“ Dale
wupraji tuto woſjewjenje to pſchěſwědcženie, ſo wſchitžy, tiž
ſu ſhutneje myſle, tajke warnowanje a tajku proſtowo ſro-
ſumja a podpjeraja, a namoſtwa woſadnych, ſo wſchěho ſda-
lowacz, ſchtož mohlo ſadſewacž tomu, ſo ſo ſ Boſim ſłowom
woſadny a zſle ſiwjenje luda w prawym duchu twarja.

Reminiſcere. Dženſa ſa tydžen ſwjeczimy daſli Bóh,
Reminiſcere, njeđzeli, kotraž je wopominanju naſchich pad-
njennych rjekow wēnowana. Tuta njeđzela je w tutym ſhut-
nym pſtnym cžaſu dwóžy ſhutna. Tuž njech ju bohata,
nutrna woſada ſwjeczi w Boſich domach a pſchi pomnikach
naſchich padnjennych.

Radio. Powieść będzie rosnieć, so w radiu njebudźemy wjazn zyrkwinske rańske nutrnošće kłyshec. Nětko šhonimy, so tomu tať njeje. Rańske zyrkwinske nutrnošće budźemy, kaž hacž jem, kłyshec. To wěšće wšěch tnych swježeli, kiž njemóžeja doznać a kiž njemóžeja kóždy njedźelu do Božeho doma pšćić.

Ge Gserboſ a f dalofa.

Mižijonſki jubilej našeho Lipsčaniſkeho mižijoniſtwa je, kaž ſ runje woſjewjeneho programma ſpoſnawamy, ſa dny 7. hačž 9. julija poſtajeny. Jubilejny pomnik tutoho žohnowaneho 100létneho wobſtačža a ſdobom džakny dar ſa mižijoniſtwa dnybi naſtačž w „domje ſa ſotry“, kotryž je ſa džěło mižijoniſtwa wulžy nuſny. „Mižijoniſke ſotry“ maja wulke nadawki na wſchěch mižijoniſkich polach, woſebje paſ na in- diſkim. W ſańdžennyh dnjach ſu nětko w Lipsku ſapočželi ſa tutón dom ſemju wurrywacž. S tym ſdobom tež ſobu pomha- my ſa tute ſymſke dny džěło wobſtaracž. Da-li Bóh, budže tutón dom pſchi jubileju ſobu poſwjecženy. Róžda woſada, kotraž 2000 hr. dari, ſměje prawo, jenu iſtwa noweho doma po ſebi pomjenowacž. — Ze drje ſnate, ſo ma w tajkich do- mach, na pſch. w domje młodnyh holzow w Niederrödernje, kóžda iſtwa ſwoje mjeno, niž jenož čžižło, kaž je to na pſch. w hoſczenzach waſchnje. — Pſchi 100létnym jubileju budže mjes druhim ſjawna džakna ſwjatocžnoſcž na Lipsčaniſkim torhoſchcžu, tohorunja pojeđu do měſta Halle, wopytacž Fran- kowny wuſtaw, kotryž je taſ rjež pſchedſhódniſ našeho Lips- čaniſkeho mižijoniſtwa.

Jericho je nam hišnje bóle snate, hacž w drugej powěszi mjenowane assyriske město Ninive. Tež tam na městnje stareho města Jericha wurynwaja wężynustojni ša powoštankami starych cžažow. Tež tam šu šajimaweho došč namakali, šamo modell twarjenja, kotryž bě š njepaleneje hliny šhotowjennj. Tola tutón je šo jim na wjesbje posdžišcho špynš. To tež bjes džiwa, hdnž bě tola lěttšazn štarn. Wošnamjenjennj twar bě podobnnj na tošč, mějesche dwě wošnje a bě dwaj štošaj wyšoki. — Šdobom šhonimn, šo šu tam jendželšzn wučženzn namakali taš mjenowane „papyri“, štare pižma, kotrychž pižmiki šu na „papyrus“ pižane. Tutón šhotowjachu štari Egiptowčzenjo š rostlinn „papyrus“. Ššched něšcho cžažom, ššched něhdže 20 lětami, běchu němšzn wučženzn tež hižo tajše „papyri“ w šlubjennm kraju namakali. Egiptowška je wjele tajkich pižmow wuškowaš, druge kraje mjenje. Tuž je to ša wučžennych něšcho šwešelaze, tež w Palestinnje tajše „papyri“ namakadž. A šchož je šajimawe, šhonimn tež mn potom š jich rosprawow. A taš něšchožšuli, šchož šu wučženi a njewěrjazz ša njemožne a njewěrne měli, hacž runje w Bibliji štejesche, šu na tajkich štarnych šawoštajenkach šwěščzene namakali.

Ninive. Tuto město tola derje snajemy. Na městnje, hdžež bě něhdy tuto wulke město starych Assyrow, wuruwaja wężywustojni, pytajo sa powořankami, kotrež bychu nam něšto wjazy a něšto nadrobniške i dawnych čašow powědaše. A woni řu sbožo měli. Wurchu starý sygl, kotrýž Hadama a řewu pořasuje. ře něhdře 6000 lět starý. Widřiš tam, řař had Hadama a řewu přesřěha. — Tohorunja namařachu tam grichře napiřmo, do řamjenja řaryte, kotrež praji, řo bě řařup do templu zuřym řařařany; řařtůž by tola řařtupř, by mř řmjercře wurřěčř.

Bibliſki pucźniſ.

Invocavit, 1. mērza: Sdyž ja pohladam na wšchitke two-
je pšichitašnje, njebudu ja sahanibnjeny. Psalm 119, 6. —
Maš twoje słowo wobkruczi a twoju zyrkej wobróni; šdžerž
nam jo štajnje, knježe, ty, šo žiwjenje w nim pytamy.
K. 210. — Mark. 8, 34. — Hebr. 4, 14—16.

Bódžela, 2. měřza: Bšhepnštajmŋ našche pucže a wobhladajmŋ je, a wróčymŋ šo ke Knjesej! Grud. kěrľuřŋ Jer. 3, 40. — R. 673. — Bř. 85. — Řil. 4, 1—9.

Wutora, 3. měrza: Njeboj ƙo, pšchetož tn njebudžesč ja-
hanibjena; njesačžerwjeŋ ƙo, pšchetož tn njebudžesč t ƙmē-
chej šczinjena. Jes. 54, 4. — K. 321, 8. — Luf. 15, 11—24.
— Nil. 4, 10—23.

Ssrijeda, 4. mërza: Njeboj bo, Abrahamje, ja hym twój
shkit a twoja jara wulka mšda. 1. Mójš. 15, 1. — R. 662, 4.
— Luf. 15, 25—32. — 2. Mójš. 2, 1—10.

Schwörtk 5. mērza: Njeh žo prawi šawjēžela a žo šraduja pšched Bohom, a njeh wutrobnje žo šwēžela. Pš. 684. — K. 352. — Luf. 16, 1—13. — 2. Mōjš. 2, 11—25.

Pjati 6. měrza: Pomhaj swojemu ludu a žohnuj swoje herbštwo a paž jich a pošběhn jich wěčnje. **Ps.** 28, 9. — **R.** 619, 7. — **Luk.** 16, 19—31. — **2. Mójš.** 3, 1—12.

Ssobota 7. měrza: Dabit cžinjesche mudrje we wšedch
kwojich pucach, a knjes bē s nim 1. Sam. 18, 14. — R. 704,
7. — Luf. 17, 1—19. — 2. Mójš. 33, 17—23.

Listowanie.

Pšchispomnjenje. Podaty nastawł: „Njemolcze
 ǰo, Bóh ǰo njeda sa ǰměch męcǰ“, kiž bě tať křutny a wulǰny
 powucǰazy, pšchipóǰla nam ǰwěrnny pšhecǰel a ǰobudǰělacǰeť
 našcheho łopjeńka. To ł rosǰaǰnjenju, dofelǰ bě póǰłanka bjes
 podpǰǰma wošjewjena.

5. B. mējeshe we 8. cziśle podpizmo kērlušcha rēlacz, niz J. B. Jón pšhipoška nam šwerna šobudželaczerka našeho njedželnika, kotraž je našchim cžitačkam a cžitarjam hižo tak někotry kērlušch podała, hacž runje wona šobu steji we wšchēdnym ratařskim džele.

Dženžnišči kërlušči pšči nastupje póstneho cžaža póžta nam našč plódnj a šwěrnj kërluščeř J. W., a wiščě jeho kërlušče šu šo w našchim łopjeńku, w „Sserbskich Nowinach“ a druhdže wošjewiše. Wošebite a wažne to džěło ša našč šerbiki lud.

Sa Reminiſcere: B . . r w B. (wopominanje padnje-
nych). — Sa Oculi: Sch. we V. (poſutny dſeń). — Sa Rae-
tare: H. w B.

Serbske spěwaŕske

su na předaň w Serbskej knihařni w Budyšinje